

Ige

Az ÉLET igéje

1 Kor 3, 22-23

„Minden a tietek.

Ti azonban Krisztuséi vagytok,
Krisztus pedig az Istené.”

Újra elhangzik a nagy keresztény örömhír:
**Isten velünk van, nem vagyunk árvák,
nem vagyunk magunkra hagyva, hanem
Isten gyermekei vagyunk.**

Gondukat viseli, mint egy igazi édesapa,
és mindent megad, ami javunkra válik.

BIZALOM ÉS HÁLA

Isten hatalmas ajándéka – „Minden a tietek”, – ingyenes. **Gyakran panaszkodunk**, hogy hiányzik valami, és csak azért fordulunk Istenhez, hogy kérjünk tőle.

**Miért nem nézünk szét magunk körül,
hogy fölfedezzük a jót és a szépet,
amely körülvesz bennünket?**

**Miért nem köszönjük meg Istennek,
amivel nap mint nap megajándékoz?**

A MI FELELŐSSÉGÜNK

„Minden a tietek”,
ez felelősséggel is jár.

**Gyengéd és gondos
odafigyelést kér minden iránt,
ami ránk van bízva:** az egész világ és minden ember iránt. Ugyanolyan odafigyelést, mint amelyet Jézustól kapunk.

EGY KONKRÉT TETT

EGGYÉ VÁLNI = ÉLNI A MÁSIKAT

Tudnunk kellene **örülni az
örvendezővel, sírni a síróval**,
készen arra, hogy magunkénak
tekintsünk és befogadjunk minden
panaszt, megosztottságot,
fájdalmat és erőszakot, osztozzunk
benné és alakítsuk át szeretetté.

Vágd ki és hajtsd össze!

Élet

16 évesen

EGY HIBÁS FORDULÓ

Néhány éve versenyszerűen úszok, közel 100 fiattal együtt egy klubban. Ebben az évben sokat fejlődtünk, mint közösség. **Nagyobb egységbe és összhangba kerültünk**, ami nem gyakori az úszók között, mivel ez egyéni sport, és ezért inkább zárt hozzáállást hoz létre versenyzőkben.

Amikor az Élet Igéjét olvasom, gyakran felteszem magamnak a kérdést, hogyan tudom ezt élni a mindennapokban, konkrétan a csapatomban, ahol – annak ellenére, hogy nem beszélünk Jézusról, és nem olvassuk az Evangéliumot – a testvériség légkörében élünk.

Az uszodában minden délután, amikor belépek az öltözőbe, megpróbálok félre tenni minden más gondolatot arról, ami napközben történt, és csak az edzésre koncentrálni, szeretve és segítve a társaimat.

Különleges tapasztalatot éltem meg az egyik társammal.

Ő egy fontos országos versenyen elrontott egy fordulót épp abban a versenyszámban, amiben a legerősebb. Elhihetitek, mekkora csalódás volt látni, hogy a neve utolsóként szerepel az eredménytablán és gondolhatjátok, mit jelenthetett neki, hogy kiesett.

Miközben felém közeledett, hirtelen bevillant: „Jézus él benne”, ebben a pillanatban épp a szenvedő Jézus, akit megpróbálhatok szeretni.

Azonnal rámosolyogtam és elkezdtem vigasztalni. Egész délután vele voltam, és amikor végül azt mondta: „Köszönöm Ale, jó fej vagy” belül hatalmas örömet éreztem; **boldog voltam, hogy sikerült megosztanom vele a fájdalmát.**

Velünk is történt már valami hasonló?